

Een huwelijk in het Duincafé

Debbie Johnson bij Boekery:

Zomer in het Duincafé

Kerstmis in het Duincafé

Thuis in het Duincafé

Zonnige dagen in het Duincafé

Een kerstcadeau van het Duincafé

Een huwelijk in het Duincafé

Debbie Johnson

Een huwelijk in het Duincafé

Het Duincafé maakt zich op voor een groot feest!

ISBN 978-90-225-9604-3
ISBN 978-94-023-1921-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Wedding at the Comfort Food Café*
Vertaling: Hanneke van Soest
Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign
Omslagbeeld: © Johannes Wiebel | punchdesign, using images
from Shutterstock.com and AdobeStock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2019 Debbie Johnson
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Charlotte Ledger, redacteur, vriendin en ereburger
van Budbury. Bedankt voor alles.

1

De bijeenkomst van de Budbury Dames koffie- en taartclub is in volle gang. We zijn er allemaal. Het is een maandag en dan is het café gesloten voor betalende gasten.

De tafels met de geruite katoenen kleedjes staan nonchalant opgesteld in het midden van de grote ruimte en het zonlicht stroomt door de grote ramen. Onder ons, aan de voet van de duinen, ligt de zee te schitteren. De verzameling merkwaardige windgongen, gemaakt van oude vinyl singles, schelpen en houten garenklosjes bungelen nu eens in de schaduw en dan weer in de zon.

We zitten onder de dansende windgongen aan de tafels en zijn ruim voorzien van alles wat bij onze clubbijeenkomst hoort: koffie in allerlei variëteiten van latte en moccaccino tot in een enkel geval – het mijne dus – Espresso Martini. Er is ook wijn, champagne en ambachtelijke cider, en zoetigheid in alle denkbare smaken zoals meringuetaart met sherry, schwarzwalderkirschaart, aardbeien-slagroomtaart en een schaal trifle waar veel te veel drank in is verwerkt. Dé manier om stiekem dronken te worden.

Maar de belangrijkste aanwezigen zijn natuurlijk de Dames. De meesten van hen tenminste. Ik ben een van hen, en dan heb je nog mijn zus Willow, Cherie Moon, de eigenares van het café (ik noem haar naam altijd voluit omdat ik die zo mooi vind),

Katie, Zoë, Edie, Becca en onze eregast Laura.

Langs een van de wanden staat een lange schragentafel die enigszins doorzakt omdat er zoveel pakjes op liggen. Het zijn de cadeaus van dorpsbewoners voor Laura's babyshower schuine streep vrijgezellenfeestje. Iedereen houdt van Laura, dat wil zeggen, iedereen die haar kent. Gewoonlijk zou dat voldoende zijn om ervoor te zorgen dat ik op z'n minst zou proberen een hekel aan haar te hebben, gewoon om tegendraads te zijn. Maar zelfs ik krijg dat niet voor elkaar. Ze is potdorie gewoon te lief, met die idiote krullen en die warme glimlach. Haar hele wezen loopt over van vriendelijkheid.

Ik merk dat ze met iets van een hunkering in haar blik naar mijn Espresso Martini staart en bedenk dat er misschien toch iets is waardoor ik haar kan gaan haten. Als ze een vinger uitsteekt naar mijn glas is ze er geweest. Dan prik ik haar op z'n minst in haar hand met mijn vork.

Becca, Laura's jongere zusje, gaat staan, tikt met haar lepel tegen haar glas en schraapt op een overdreven, ceremonie-meesterachtige manier haar keel. Verwachtingsvol kijken we haar aan.

'Lieve aanwezigen,' begint ze plechtig. 'We zijn hier vandaag bijeen om het vrijgezellenbestaan te herdenken van Laura, die ooit een Fletcher was, toen een Walker werd en binnenkort een Hunter zal zijn. Dan gaan we er wel van uit dat Matt niet bij zijn positieven komt en dienst neemt in het Vreemdelingenle-gioen. Jullie mogen nu even lachen.'

Ze kijkt op en we doen waar ze op rekent. Ze is grappig, Becca. Scherp en ironisch en af en toe deelt ze een steek onder water uit. Ze is ook van de blauwe knoop, en dat terwijl de meesten van ons bezig zijn teut te worden. Vooral iemand die op een feestje de enige nuchtere is, merkt schandelijke dingen op. Vaak hebben die betrekking op mij, omdat ik op een feest

doorgaans het meest aangeschoten ben van alle aanwezigen.

‘Vandaag wil ik, ter gelegenheid van deze plechtige gebeurtenis,’ vervolgt ze wanneer we uitgegiecheld zijn, ‘graag iets met jullie delen uit Laura’s verleden. Waarschijnlijk is ze het bestaan ervan zelf al lang vergeten. Het dook op toen onze ouders hun huis aan het uitruimen waren. Ze dachten dat ik het misschien wel interessant zou vinden. Eerlijk gezegd vond ik het zo interessant... dat ik het heb laten plastificeren!’

Ze zwaait veelbetekenend met een stuk plastic en we reageren met z’n allen alsof ze de boef is in een toneelstuk die een duivels plan onthult.

Iedereen verkeert in opperbeste stemming. Zo ontspannen als de vrouwen nu ogen, zie ik ze zelden. Dat komt deels doordat we deze middag geen verantwoordelijkheden hebben en even van al die door ons zo teerbeminde lastposten verlost zijn.

Cal, Zoë’s partner – type stoere Australische cowboy of Thor als hij op een paard zit – heeft alle tieners meegenomen naar Oxford om een kijkje te gaan nemen bij de universiteit waar zijn dochter en Zoë’s soort van stiefdochter later dit jaar gaat studeren. Lizzie en Nate, Laura’s tienerkinderen zijn ook mee en dus hoeven de moeders zich geen zorgen te maken dat hun kinderen door het dorp zwerven, zwanger raken of van een klif af skaten.

Katie’s vierjarige zoontje Saul is op avontuur met mijn broer Van, die Katie’s toyboy is. Van dat idee word ik altijd een beetje misselijk, maar ze lijken gelukkig, dus wie ben ik dan om te zeuren? Hij heeft ook twee slecht bij elkaar passende moeders meegenomen: Sandra, de moeder van Katie, die op een onbewoond eiland nog ruzie zou krijgen met een kokosnoot, en Lynn timer, mijn en Willows moeder.

Lynn timer heeft Alzheimer en is aan het herstellen van darmkanker. Dat klinkt vreselijk dramatisch, maar is het gek genoeg

niet. We ontdekten op een gegeven moment dat ze kanker had, maar sinds ze daaraan is geopereerd gaat het al een poos opmerkelijk goed met haar. Het grootste gedeelte van de tijd heeft ze nog altijd geen idee wie we zijn, maar de agressieve buien die ze steeds vaker had zijn verdwenen. Waarschijnlijk omdat ze geen pijn meer heeft. Van pijn wordt iedereen prikkelbaar.

Willow, Van en ik zorgen samen voor Linnie. We houden zielsveel van haar, maar ik zou liegen als ik zei dat het gemakkelijk was, en het is een verademing als we de zorg even kunnen overdragen in de wetenschap dat ze zich vermaakt en gezelschap heeft van een volwassene met verantwoordelijkheidsgevoel. Bovendien is Saul erbij. Saul heeft geen benul van Alzheimer, herinnert zich niet hoe Linnie vroeger was, en reageert verrukt en vol genegenheid op alles wat ze doet. Kinderen zijn geweldig, zolang ze van iemand anders zijn tenminste.

Becca's baby, Kleine Edie, die onlangs haar eerste voorzichtigste stapjes heeft gezet is weg met Sam, haar vader. Zelfs voor de honden, Laura's Midgebo, een idiote zwarte labrador, en onze onweerstaanbare borderterriër Bella Swan, wordt gezorgd. Op dit moment zijn ze buiten aan het spelen in de hondencrèche.

Voor de meesten van ons is het iets zeldzaams om een poosje niet te hoeven zorgen en dat draagt bij aan de uitgelaten stemming in het café. Niemand hoeft te werken, niemand let op een ander en iedereen is alleen maar verantwoordelijk voor zichzelf. Joepie!

Niet alleen daardoor, maar ook doordat we allemaal wat aangeschoten zijn, vormen we een gemakkelijk publiek voor Becca. Ze zwaait een paar keer met het geplastificeerde papier alsof het een toverstaf is voordat ze haar bril opzet om ons voor te lezen wat erop staat.

Het is geen echte leesbril. Becca is pas dertig en heeft die nog niet nodig. Dit is een bril uit een feestwinkel, voorzien van de

bijbehorende, enorme Groucho Marx-neus, -snor en -wenkbrauwen.

Ook dit vinden we allemaal weer dolkomisch, vooral Edie, die zo hard lacht dat Katie en ik elkaar bezorgd aankijken, bang dat ze een hartaanval zal krijgen of zal stikken van het lachen.

Edie is in de negentig en heeft vorig jaar een zware longontsteking gehad. Ik ben apotheker en Katie is verpleegkundige, en ik denk dat wij de enige twee aanwezigen zijn die zich realiseren hoe groot de kans is dat we onze geliefde dorpsoudste kwijtraken.

Maar ze redt het en klopt zichzelf naar adem snakkend op de borst. Terwijl Becca nietsvermoedend verder spreekt, steek ik heimelijk mijn duim op naar Katie.

‘Dit,’ kondigt Becca aan als het geroezemoes is verstomd, en ze staart ons door haar plastic bril aan, ‘komt rechtstreeks voort uit het brein van de tienjarige Laura. Het begint met de woorden “Mijn droombruiloft”’.

Laura kreunt luid en daar moeten we allemaal om lachen. Zo zijn we wel. Cherie, die in de zeventig is, maar eruitziet als een Pocahontas uit de Amazone met die dikke zilvergrijze vlecht die over haar stevige schouder hangt, geeft haar grijnzend een por.

“Als ik groot ben ga ik trouwen en op mijn droombruiloft is alles roze”, leest Becca voor, terwijl ze over de rand van haar Groucho-bril naar haar zus kijkt om te controleren of die zich wel ongemakkelijk genoeg voelt. “Ik heb een roze koets die getrokken wordt door roze paarden en alle gasten zijn in het roze gekleed, ook de mannen. Ik heb een roze taart van minstens tien lagen en mijn jurk is van roze zijde. Ik krijg ook een roze hond en zodra ik van mama gaatjes in mijn oren mag, wil ik roze oorbellen en hele hoge roze hakken zodat ik lang lijk.

Waar ik een roze hond of roze paarden vandaan moet halen

weet ik nog niet, maar ik zal ze vinden. Misschien ook een paar roze poesjes. En ik doe roze lippenstift op en laat roze rozenblaadjes strooien. Het wordt de allerrozeze dag van de eeuw”.

Van al dat roze in Laura's droombruiloft word ik een beetje misselijk, en zichzelf ook, zo te zien.

Ik bekijk de Laura van nu aan de andere kant van de tafel. De Laura van nu is bijna veertig, en het enige wat roze is aan haar zijn haar wangen. Ze is zeven maanden zwanger van een tweeling en zo dik als een sumoworstelaar. Haar gezwollen enkels en voeten heeft ze op een stoel gelegd en haar armen rusten op haar enorme buik. Ze ziet er nog steeds fantastisch uit, maar niet op een droombruiloftmanier, meer als een aardse godin die behoefte heeft aan een dutje.

‘Oké, oké, ik was dus dol op roze!’ roept ze grijnzend. ‘Iemand moest dat zijn, want Becca liep al te fantaseren over haar satanische bruiloft!’

Becca knikt en de Groucho-bril wipt op en neer.

‘Écht wel,’ beaamt ze op een kindertoontje. ‘Ik was vroeger inderdaad een prinses der duisternis. Bij mijn droombruiloft hoorden een vampier als bruidegom, een taart met wormen en drinkbekers vol bloed. Maar nu ga ik de heilige droombruilof-tenbril doorgeven zodat ieder van ons haar eigen verhaal, verwachtingen, fantasieën en hoogstpersoonlijke keuzes waar het een sluier of feestdiner betreft, kan delen met de rest...’

Die aankondiging bezorgt me een licht paniekgevoel. Blijkbaar is het Becca's bedoeling dat dit een rondje lachen-gieren-brullen wordt, maar bij mij raakt haar voorstel onbedoeld een gevoelige snaar en mijn neusvleugels gaan ervan trillen.

Ik ben dol op alle aanwezige dames, maar als ik het hier over Mijn Droombruiloft ga hebben kom ik gevaarlijk dicht in de buurt van iets wat ik al heel lang weggestopt heb. Het is een beetje alsof ik een interessante archeologische plek ben, en dat

Becca met een schep in haar hand klaarstaat om mijn geheimen op te graven.

Terwijl ik om me heen kijk en zie hoe blij iedereen het spel meespeelt, vraag ik me af of mijn geheimen het eigenlijk nog wel waard zijn om verborgen te blijven.

Met een plechtig gebaar zet Becca de plastic Groucho-bril af, loopt naar Cherie en zet hem op haar neus. De bril is niet breed genoeg en de poten klemmen om haar brede jukbeenderen. Cherie staat op en buigt. In haar met lovertjes bezette kaftan die rechtstreeks uit de jaren zeventig lijkt te stammen, ziet ze er majestueus uit.

‘Toen ik jong was, speelden paddo’s en Marc Bolan waarschijnlijk de belangrijkste rol op mijn droombruiloft. Tijdens mijn eerste bruiloft was er inderdaad sprake van paddo’s, helaas niet van Marc Bolan. Maar mijn droombruiloft... dat was de bruiloft hier, met Kerstmis, een paar jaar geleden toen ik trouwde met Frank, mijn held.’

Als uit één mond roepen we vertederd ‘aaah’. Ik was niet bij die bruiloft aanwezig omdat ik bezig was mijn rol als het zwarte schaap van de familie te perfectioneren door rond te reizen en er een potje van te maken. Maar ik heb de foto’s gezien.

Cherie en Frank, die door iedereen Boer Frank wordt genoemd vanwege de indrukwekkende hoeveelheid land die hij bezit, trouwden pas op latere leeftijd, nadat ze allebei hun partner hadden verloren. De huwelijksceremonie was hier, in het Duincafé, waar ook die van Laura zal zijn, met dit verschil dat de bruiloft van Laura en Matt hopelijk op een aangename, zonnovergoten dag plaats zal vinden, terwijl Cherie en Frank trouwden in een winterwonderland.

Cherie geeft de nu enigszins verbogen bril door aan Katie, die er doodongelukkig uitziet omdat ze in de schijnwerpers wordt gezet. Katie is achter in de twintig, tener, blond en leuk

om te zien. Ik ken niemand die zo eerlijk en direct is en tegelijkertijd zo verlegen is als zij. Ze heeft duidelijk ook een beroerde smaak wat mannen betreft, anders zou ze niet omgaan met een type als mijn broer. Jakkies. Ik word weer een beetje misse-lijk.

‘Eh... Oké...’ zegt ze zacht, en ze staat op. Dan steekt ze maar net iets uit boven de zittende Cherie. ‘Ik heb nooit een bruiloft gehad. Maar ik denk dat ik, toen ik jong was wel heb gefantaseerd over witte jurken en Justin Timberlake. Tegenwoordig zou ik al heel gelukkig zijn met iets waar lekker uitslapen aan te pas komt.’

Ze gaat vlug weer zitten, en Cherie klopt haar bemoedigend op haar knie. Ik begrijp waarom ze dat heeft gezegd. Saul is een soort wervelwind met onuitputtelijke energie, die voortdurend vragen stelt. Zelf beschik ik ook over aardig wat energie, maar die paar nachten dat hij bij ons thuis logeerde, liep ik de rest van de dag rond als een zombie. De laatste keer sprong hij om half vijf in de ochtend bij me in bed om me het hemd van het lijf te vragen over mijn favoriete schaaldier.

Katie geeft de bril door aan Zoë, die hem in haar overvloedige rode krullen schuift en zich opricht in haar volle lengte die maar liefst een meter vijftig bedraagt, en geen centimeter méér. Wij Longvilles zijn lang en slank, reuzen te midden van dwergen.

‘Ik heb nooit een droombruiloft meegemaakt,’ kondigt Zoë vastberaden aan. ‘Als kind droomde ik van weglopen en met zigeuners meereizen door de wereld in een vrolijk geschilderde caravan, vervloekingen uitspreken over dorpsbewoners en bevriend raken met excentrieke types. Uiteindelijk vond ik jullie, dus deels is die droom wel uitgekomen. Ik fantaseer nog steeds niet over een droombruiloft en ben ook niet van plan om er een uit mijn duim te zuigen. Alsjeblieft niet.’

De bril wordt doorgegeven aan mijn zus Willow, en ik realiseer me dat ik na haar aan de beurt zal zijn. Mijn maag krimpt ineen bij het vooruitzicht. Niet omdat ik verlegen ben en ook niet vanwege de vele Espresso Martini's die ik heb gedronken, maar omdat het een onderwerp is waarover ik niet wil praten. Ik neem me voor om tegen het eind van Willows verhaal snel de aftocht te blazen naar de wc. Doen alsof ik in slaap ben gevallen en snurkend en kwijlend in mijn stoel blijven hangen zodat die vervloekte bril aan mij voorbijgaat, is ook een mogelijkheid.

Maar misschien doe ik dat niet. Misschien is het moment gekomen. Misschien moet ik alles opbiechten. Toen ik hier terugkwam om Willow te helpen met Lynn timer had ik geen idee hoelang ik zou blijven. Dat hadden dagen kunnen zijn, of weken, maar nu ziet het ernaar uit dat het misschien voor altijd is. Alles is veranderd. Ik heb een klein bedrijf, vrienden en er is een supersexy man in mijn leven gekomen. Naar alle waarschijnlijkheid vertrek ik niet snel uit Budbury.

Ik weet niet waar ik goed aan doe, dus schuif ik de beslissing voor me uit tot Willow klaar is. Intussen schiet me vast een oplossing te binnen. Vergelijk het met wanneer je in een restaurant maar niet kan kiezen uit het menu totdat de ober naast je staat met zijn notitieblokje en je opeens vanuit je onderbewuste 'Ja! Voor mij een spaghetti carbonara!' krijgt doorgeseind en je helemaal gelukkig bent met je keuze.

Willows haar is neonroze van kleur. Dat zou perfect zijn geweest voor Laura's bruiloft. Als Willow opstaat, slierten die haren over de bril. Een poosje heeft ze haar haar in een soort bob gedragen, maar nu laat ze het groeien zodat haar oren warm blijven in de winter. Dat lijkt me heel verstandig.

'Jullie kunnen je voorstellen dat als je opgroeide bij Lynn timer, begint ze, met een knikje naar mij, 'zoiets ongeëmancipeerds

als fantaseren over een bruiloft niet werd aangemoedigd. Veel belangrijker dan het vinden van een echtgenoot was het vinden van liefde. Daar ben ik het mee eens, moet ik bekennen. Maar ik denk ook dat als Tom en ik zouden willen trouwen, de bruiloft gehouden zou worden in Briarwood, met als thema natuurlijk zombies.’

Er wordt gegiecheld en geknikt. Tom bezit een groot victori-aans landhuis op een heuvel aan de rand van het dorp. Daar is hij een soort school begonnen voor excentrieke, geniale uitvinder-types. Hij heeft ook een hond die Rick Grimes heet en vernoemd is naar de held uit *The Walking Dead*. Dus de kans op een zombie-bruiloft is niet denkbeeldig. Eigenlijk zou dat een geweldig feest kunnen opleveren. Willow gaat verder terwijl ik al over mijn vermomming zit na te denken.

‘En nu geef ik de heilige Groucho-bril door aan mijn lieve zus Auburn, die bevriend is met de charmante Finn. Voor zover ik weet is dat de langdurigste relatie die ze ooit heeft gehad. Ik ben reuze benieuwd naar haar droombruiloft..’

Shit! Even niet opgelet. Ik had het veel te druk met het bedenken van mijn zombie-outfit met de bijbehorende witte lenzen om er op tijd tussenuit te kunnen knijpen. Of misschien heb ik onbewust mijn eigen ontsnapping gesaboteerd. Wat ben ik toch een sukkel.

Als ze mij de bril doorgeeft klinkt er geroezemoes en wordt er met stoelen geschoven. De geluiden van ingehouden nieuwsgierigheid. Wat één ding betreft heeft ze gelijk: er is op het moment iemand die van me houdt. En Finn is charmant, daar heeft ze ook gelijk in. Misschien is het ook zo dat ik ergens, diep in de krochten van mijn oermeisjesbrein fantaseer dat ik op een dag met hem zal trouwen. Maar de weg daarnaar toe zal niet eenvoudig zijn. Bij mij is nooit iets eenvoudig.

Ik schuif mijn stoel naar achteren, giet de laatste slok Espres-

so Martini door mijn keel en plant de bril op mijn neus. Om mijn gehoor de kans te geven zich weer te concentreren begin ik niet meteen te praten. Als ik hier dan toch sta, kan ik net zo goed van de gelegenheid gebruikmaken en laten zien hoe het moet. Ik ben zelf in de val gelopen en de vergelijking met de ober die achter me staat te wachten met zijn notitieblokje dringt zich weer op. Het is tijd om een beslissing te nemen.

Ik kijk om me heen naar de glimlachende, belangstellende gezichten en realiseer me dat ik gewoon eerlijk wil zijn tegen deze vrouwen. Een vriendenkring, een gemeenschap, familie, dat soort dingen hoort niet gebaseerd te zijn op een leugen. En niemand van degenen die hier zitten zal een oordeel over me vellen. Zo zijn ze niet. Ik haal diep adem en spring in het diepe.

‘Nou, dames en dames, Willow snijdt een belangrijk punt aan,’ begin ik. ‘Mijn droombruiloft zou een indrukwekkend bouwwerk van licht en geluid moeten zijn, een donderstorm boven een betoverd woud, een schipbreuk voor de kust van Zanzibar, een magische gebeurtenis in een vallei met een mystieke steencirkel en nog veel meer.’

Ik kijk naar mijn toehoorders. Ze hangen aan mijn lippen, dus besluit ik ze knock-out te slaan met mijn clou.

‘Helaas. Het is niet aannemelijk dat er ooit zo’n ontzagwekkend feest voor de zintuigen zal plaatsvinden. Ik ga niet trouwen met Finn, want ik ben al getrouwd. Boem!’

Ik doe alsof ik een niet bestaande microfoon laat vallen, geef de bril door aan een hoogst verbaasde Edie en maak een buiginkje naar het mij aanstarende publiek en vooral naar Willow. Haar ogen zijn zo groot dat ze bijna uit hun kassen rollen.

Ik grijp een fles cider en haast me naar buiten. Ik heb dringend behoefte aan een peuk.

2

Half op een van de tafels zittend neem ik een slok uit mijn fles. Die is afkomstig van onze vriend Cider Joe, die zijn naam eer aandoet want cider maken is zijn beroep. Zijn ouders moeten een buitengewoon vooruitziende blik hebben gehad. Of misschien is het een bijnaam. Wie weet?

De tuin van het café is een janboel en de grond is hobbelig waardoor het een interessant experiment is om iets op de tafels te zetten. Soms zit ik daar voor mijn plezier te wachten op het moment dat iemands milkshake begint weg te glijden.

Het café zelf ligt op de top van een heuvel die weer boven op een klif ligt, zodat je er uitzicht hebt over de wereld. Tenminste, zo voelt dat, vooral op zo'n dag als deze met een heldere, diepblauwe lentehemel en de zee die zich uitstrekt tot in de eeuwigheid.

De honden laten een weinig enthousiast 'woef' horen als ze me in de gaten krijgen en ik hef groetend mijn fles naar ze op terwijl ik ondertussen begin te tellen. Dat doe ik omdat ik benieuwd ben hoelang het duurt voor Willow naar buiten komt met duimschroeven en een zaklantaarn waarmee ze in mijn ogen kan schijnen bij de ondervraging. Ik heb met mezelf gewed – dus ik win sowieso – dat ze er binnen dertig seconden is.

Helaas ben ik al bij honderdtachtig voor ze uit het café opduikt. Haar roze haar wappert in de wind terwijl ze op me afstevent in haar zilver gespoten Doc Martenslaarzen. Zo te zien

is ze boos, want ze heeft haar handen in haar zij.

‘Waar bleef je nou?’ vraag ik terwijl ik met mijn vinger op mijn denkbeeldige horloge tik. ‘Zo lang doe je er nooit over.’

‘Ik moest naar Edies verhaal luisteren,’ zegt ze terwijl ze me een stomp tegen mijn schouder geeft, alleen maar omdat we zusjes zijn, nergens anders om. Ze is de jongste van ons gezin en als ik eerlijk ben moet ik bekennen dat ze ook altijd het mikpunt was van onze grappen en andersoortige gekkigheid toen we opgroeiden. Nu gebruikt ze elke gelegenheid die zich voordoet om te bewijzen dat ze niet meer het uilskuiken van de familie is.

De rest van ons – ik, Van en onze broer Angel – verliet al jong het ouderlijk huis waardoor zij in haar eentje te maken kreeg met een steeds meer dementerende Linnie voor wie ze zorgde totdat ze ons inlichtte over de situatie. Van en ik keerden toen terug, maar ik vermoed dat Willow soms denkt dat het leven eenvoudiger was zonder ons.

‘Hoe was dat?’ vraag ik, mijn ogen dichtknijpend tegen het scherpe zonlicht. Edies verloofde is omgekomen in de Tweede Wereldoorlog en ze is nooit getrouwd. Ze heeft zichzelf gewoon wijs gemaakt dat hij nog altijd leeft en ze praat over hem in de tegenwoordige tijd. Ze neemt zelfs eten voor hem mee uit het café. Het is niet aan mij om daar een oordeel over te hebben. We zijn allemaal een beetje getikt onder al onze laagjes beschaving, toch?

‘Er kwam een dansorkest aan te pas, het dorpshuis en nylonkousen die ze van een Amerikaanse piloot had gekregen. Maar dat doet er even niet toe... Je bent getrouwd?’

Ze kijkt onthutst en ik zie aan haar dat ze boos is, maar ook geïntrigeerd.

‘Ja. En je zou het liefst “what the f***” zeggen, maar daar hou je niet van, hè? Ik zie dat je een innerlijke strijd voert.’

‘Mijn innerlijke strijd gaat over iets heel anders, Auburn. Ik heb geen enkele moeite met dat woord! Fuck fuck fuck fuck!’

Ik barst in lachen uit, want elk woord dat je heel vaak hardop herhaalt gaat stom klinken, niet? Vooral die uitdrukking die rijmt op ruk, suck, yuck en meer van dat soort grappige woorden.

Ze moet moeite doen om ook niet te gaan lachen, maar dat is niets voor haar, en na een paar seconden bezwijkt ze. Ze slaakt een zucht, komt naast me zitten en pakt mijn fles cider. Doorgaans zou dat voor mij een reden zijn om haar tegen de grond te werken en in haar gezicht te kwijlen, maar ik vermoed dat ze erg is geschrokken, dus ik blijf aardig.

‘Waarom heb je me dat niet verteld?’ vraagt ze zo rustig mogelijk, maar met een gepikeerde ondertoon. Ik kijk naar haar, mijn ogen beschermend tegen de zon, en zie aan haar gezicht dat ze echt gekwetst is. Daar heb ik nooit rekening mee gehouden. Als kind hadden we geen sterke band met elkaar. Eigenlijk waren we zelfs gezworen vijanden, gedwongen om een slaapkamer te delen waarin we elke dag weer mondiale conflicten uitvochten, ondanks een hippie moeder die ons voortdurend tot liefde, vrede en gelijkheid aanspoorde.

Nu is onze band veel sterker, dankzij de zorg voor Linnie, en we zijn inmiddels volwassen. Bovendien hebben we tegenwoordig ieder onze eigen kamer. Je zou kunnen zeggen dat we vriendinnen zijn. Dat ik dit voor haar geheim heb gehouden is een aantasting van haar gevoelens en dat doet me verdriet.

‘Het spijt me,’ zeg ik, en ik geef haar een klopje op haar knie. ‘Dat heb ik niet expres gedaan. Ik denk dat ik gewoon... besloten heb het te vergeten. Het klinkt idioot, dat weet ik, en het is waarschijnlijk ook idioot. Maar het was in een andere tijd, in een ander leven, lang geleden, in een melkwegstelsel... nou ja, in elk geval honderden kilometers verderop.’

‘Maar nu je het je weer herinnert ga je me er alles over vertellen. Ik kan niet geloven dat je getrouwd bent. Weet Van het? En Finn?’

‘Niemand hier weet het. Zoals ik al zei: ik had besloten het te vergeten. Zelf wist ik het ook amper nog. Als Becca er niet was geweest met die Groucho-bril, dan had ik het misschien wel voor altijd begraven. Maar... nou ja, nu weet je het. Ik ben een oude, getrouwde vrouw en jij, mijn zus, bent een ouwe vrijster. We zitten in de zon en delen eerlijk een fles cider.’

Ik doe een poging om de fles terug te pakken, maar zij is sneller en houdt hem met gestrekte arm buiten mijn bereik zodat ik van de tafel zou vallen als ik probeerde hem te pakken. Schouderophalend pak ik mijn sigaretten uit mijn broekzak. Ze trekt al bij voorbaat een vies gezicht en ik zeg: ‘Als je het verhaal wil horen, is meeroken onvermijdelijk. Oké?’

Vanaf het moment dat ik ben teruggekeerd naar Budbury, onze kleine uithoek aan de kust van Dorset, probeer ik te stoppen met roken. Alles heb ik geprobeerd, nicotinepleisters, e-sigaretten, lichaamsbeweging, maar tot nu toe is het me niet gelukt van de gewoonte af te komen. Het lukt me telkens een poosje, maar er hoeft maar iets stressvols te gebeuren, bijvoorbeeld dat ik mijn teen stoot of te horen krijg dat mijn moeder kanker heeft, of ik begin weer. Ik ben een beetje labiel en ik vermoed dat die sigaretten daar een teken van zijn.

Ik steek er een op en troost mezelf met die eerste, heerlijke hijs. Ik neem nog twee trekjes en druk hem dan uit in het blikje dat ik altijd bij me heb om te gebruiken als asbak en peukenverzamelaar. Viespeuken maken zich niet geliefd.

‘Dat was vlug,’ zegt ze met haar ogen knipperend van verbazing.

‘Mijn nieuwste gezondheidstic,’ antwoord ik terwijl ik het blikje opberg. ‘Ik rook maar een derde van een sigaret. Toege-

geven, een dure gewoonte, maar een goede gezondheid is onbetaalbaar, toch?’

Willow rolt met haar ogen omdat ze doorheeft dat ik tijd aan het rekken ben en slaat haar armen over elkaar. Behoorlijk negatieve lichaamstaal.

‘Oké, oké...’ zeg ik, me realiserend dat ze haar handen heeft weggestopt om zichzelf ervan te weerhouden mij te wurgen. ‘Het is echt lang geleden, acht jaar om precies te zijn, toen ik jong en zonder zorgen was en vaak in hogere sferen verkeerde met dank aan allerlei farmaceutische producten. Dat was voordat ik naar Londen ging voor mijn studie en een nuttig lid van de samenleving werd. Ik woonde toen in Barcelona.’

‘Is hij een Spanjaard?’ informeert ze, wat geen onlogische vraag is.

‘Zijn moeder is Spaanse, zijn vader een Engelsman. Hij wordt Seb genoemd, van Sebastian, dat is in het Spaans bijna hetzelfde, maar het klinkt iets anders, meer als See-bass-tijann.’

‘Oké, See-bass-tijann,’ antwoordt Willow, de naam als het ware proevend. ‘Nu weet ik hoe hij heet en hoe ik zijn naam moet uitspreken. Dat is een begin. Hoe zit het met de rest? Hoe heb je hem ontmoet? Waarom ben je met hem getrouwd? Wat ging er mis?’

Vanuit mijn ooghoeken zie ik wat bewegen in het café en ik krijg het gevoel dat iedereen een poging tot liplezen doet om er zonder nieuwgierig te lijken achter te komen wat we zeggen. Een nadeel van onze gezellige, nauw met elkaar verbonden gemeenschap is dat iedereen buitengewoon geïnteresseerd is in het doen en laten van de anderen. Het is eigenlijk een interactieve soap, met veel thee en taart.

‘Eh... Tja, moet je horen, Willow, het is vrij ingewikkeld. Ik was een stuk jonger, en... wilder, weet je nog? Toen ik uit huis ging was ik erg jong. Ik heb jaren in Zuid-Amerika en Azië ge-

zeten en ik was de koningin van de backpackers. Dat bleef niet zonder gevolgen. Het zal je misschien verrassen, maar ik beschik over een lichtelijk voor verslavingen vatbare persoonlijkheid, begrijp je...'

Ze maakt een geamuseerd geluid en ik werp haar een zogenaamd boze blik toe. Zogenaamd omdat ik net een sigaret heb gerookt en ongeveer zeventien martini's en een halve fles cider achterover heb geslagen. Het is volstrekt zinloos om te doen of er niets aan de hand is.

'En?' spoort ze me aan terwijl ze me de fles met cider aanreikt, de held!

'En... je zou kunnen zeggen dat ik ook verslaafd raakte aan Seb. Ik woonde in een piepklein appartementje boven een restaurant in de gotische wijk, werkte in een bar en zag geen daglicht. Wanneer ik niet aan het drinken was, liep ik de clubs af. En als ik niet bezig was de clubs af te lopen, zat ik op het dak van het gebouw te blowen. Ik was... nou ja, je begrijpt het. Alles bij elkaar was ik al zo lang op pad dat ik vergeten was hoe ik een normaal leven moest leiden, denk ik.'

'Wie jou nog kent van toen je jong was, zal misschien beweren dat je dat vroeger ook al niet kon,' zegt Willow zacht.

Ik knik. 'Daar heb je gelijk in. Dat is zo. Ik heb altijd al een beetje een voorkeur gehad voor de ruige kant van het bestaan. En altijd maar uit een backpack leven en in hostels bivakkeren te midden van mensen die net zo rusteloos waren als ik, hielp ook niet. Dat ik in Barcelona belandde, kwam alleen maar doordat ik wat Spaans sprak en omdat ik op mijn eigen onlogische manier probeerde terug te keren naar huis. Ik was in Ghana – vraag me niet waarom – en iemand bood me een lift aan, helemaal naar Marokko. Vanuit daar kon ik de boot naar Spanje nemen en vervolgens reisde ik naar Barcelona. Ben je daar wel eens geweest?'

Die vraag beantwoordt ze met een blik waaruit ik opmaak dat dat een stomme vraag is, en ik knik.

‘Nee, daar had je vermoedelijk nooit gelegenheid voor,’ zeg ik. Ze is jonger dan ik en moest wel thuisblijven. Ze werd de Dochter Die Voor Haar Moeder Zorgde. Niet dat de rest van ons voor de keus was komen te staan. We wisten niet dat Lynnie ziek was en Van en ik zijn meteen teruggekomen toen we dat hoorden. Toch voel ik me een beetje schuldig.

‘Dus je woonde in Spanje en leidde een vierentwintiguursbestaan als feestbeest,’ vat ze mijn relaas samen. ‘Hoe beland je dan in een huwelijk? Was je dronken?’

‘Ja, het grootste gedeelte van de tijd, maar niet toen we trouwden, nee. Er kwamen een heleboel formulieren aan te pas. Het was eigenlijk een behoorlijk tijdrovend proces om alles legaal te krijgen. Nu zou ik wel willen dat ik het overgeslagen had, maar ja, zo gaan die dingen. Als je van plan bent een vreselijke, alles veranderende stap te zetten in je leven kun je het maar beter goed doen...’

‘Waarom was het zo’n verkeerde stap?’ vraagt ze, en ik weet dat ze met haar hyperactieve verbeelding druk bezig is allerlei afschuwelijke antwoorden te verzinnen voor de lege plekken in mijn verhaal.

‘Maak je geen zorgen, hij heeft me niet gevangengehouden in een kelder of verkocht als blanke slavin,’ antwoord ik snel. ‘Er zijn nare dingen gebeurd, maar niet zulke. Ik ontmoette Seb in de bar waar ik werkte. Hij kwam elke avond en dan kletsten en flirtten we met elkaar. Hij trakteerde me op drankjes die ik niet afsloeg. Op den duur bleef hij tot na sluitingstijd en hielp me met opruimen. Dan dronken we nog meer en daarna gingen we dansen, slikten pillen, en dan... tja, ik denk dat je het een relatie kan noemen die was gebaseerd op piekervaringen en lustgevoelens. Het probleem met zo’n piek is dat